

Θ. Πάλλη

Ἡ ἐξομολόγησις

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ἐν τῷ δρόμῳ αὐτὸ τὸν ξερημο καὶ σκυνθρωπὸ ποῦ πῆρα,
Δὲν κλαίω τῆς χαμένης μὲν ἀγάπης τὸν καῦμό,
Κι' ἢ γνώριμες ἐνθύμησες δὲν μὲ πλανοῦν στὰ μῦρα
Τῶν μάγων χρόνων ποῦ ὕφαναν μοιραῖο χωρισμό.

Μοῦ πλημμυρίζουν τὴν καρδιά χλωμὲς μελαγχολίες
Κι' ἀθέλητα ἀπ' τὰ χεῖλη μου τὸ στεναγμὸ σκορπῶ,
Μὰ δὲ μὲ μέλει· σιῆς σιγγνὲς τοῦ βίου τρικυμίες
Τῇ θλίψει μου συνείδησα τῇ μαύρῃ ν' ἀγαπῶ.

Μακρὰ τοῦ χρόνου ἡ θάλασσα φουρτιουνιασμένη βράζει
Καὶ ἡ γαλήνη ἀνώφελα προσμένει ξαστεριά·
Δὲν εἶδα ἀκόμη σιῶν δασῶν τοὺς ἥσκιους τὰ χαράζη
Τῆς ἀμφιλύκης τῆς γλυκειᾶς παρήγορη ἡ θωριά.

Γύρω μου ἀπλόνει ἡ μοναξιά τὰ ῥίγη τῆς καὶ πέρα
Εὐπνοῦνε τ' ἀστραπόβροντα τῇ φρίκῃ κερανοῦ,
Μέσα σιὴν ἄναστρεφει νυχτιά, σιτὴ μολυβένια ἡμέρα
Διαβαίνω ἔχοντας τὸ φῶς ἀκοίμητο τοῦ νοῦ.

Σι' ἀγνώστου τὸ μυστήριον βυθίζομαι, στὰ σκότη·
Μοῦ εἶπαν ὁ δρόμος κάποιε δὲν ἔχει τελειωμό·
Μὰ δὲ δειλιάζω· προχωρῶ μὲ τὴν ὁρμὴ τῇ πρώτῃ
Νὰ φθάσω κάποιου Ἰδανικοῦ τὸν ἀχραντο βωμό.

ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

